

ophøiet til Lov samtidigt med Loven om Amtsforvalternes Lønning, saa seer jeg ikke rettere, end at der vil medgaae for Meget, hvis det Udbringingsforslag vedtages, som Finanzministeren har stillet.

**A. Sæge:** Der var vistnok nogle Medlemmer i Udvalget, som foretrak at blive ved, hvad der var vedtaget ved 2den Behandling, men jeg for mit Bedkommende erklærede, at jeg ingen Spektakler vilde gjøre om Sagen, naar der var et Fleertal i Udvalget, som sammen med Regjeringen og Landstinget havde truffet sin Beslutning, og jeg fandt derfor, at det egentlig ikke var nødvendigt at sætte sig derimod. Søvrigt skal jeg bemærke, hvorledes Sagen med Hensyn til samtlige disse Lønningelove har staaet for mig. Det er jo disse Love, som endnu holde os ud over Midkommer, jeg kan derfor ikke sige andet end at jeg kunde ønske at kunne beundre dem noget mere, end jeg gjør. Jeg troer, at det vil være Liviul underkastet, om der vil være vundet Noget ved, at vi ere blevne siddende sammen her for at vedtage disse Lovforslag, om hvilket jeg gjentagende skal bemærke, at de ikke forekomme mig saa verdifulde, at det var værd at sidde ud over den rimelige Tid for at see at faae dem istand.

**Ordføreren:** Jeg vil dog sige til Forklaring, at jeg i Udvalget erklærede, at jeg ikke vilde gaae med til Ministerens Forslag, men for mit Bedkommende vilde blive ved, hvad der blev vedtaget ved 2den Behandling, hvis vi ikke kunde undgaae enhveromhelst Forhandling om dette Spørgsmaal her i Salen. Jeg opfattede Slutningen af Forhandlingerne saaledes, at vi vare blevne enige, om ikke yderligere at bringe dette Spørgsmaal frem her i Salen. Det er maaffee min Skyld, at der ikke er blevet gjort opmærksom derpaa. Jeg er ikke det eneste af Udvalgets Medlemmer, der har forstaaet Sagen saaledes, og hvis ærede Medlemmer dengang havde sagt mig, at vi vilde faae en saadan Forhandling her i Salen, saa havde jeg vistnok ikke sluttet mig til de Herrer i at tage Ministerens Forslag.

**Winther:** I Henhold til min tidligere almindelige Udtalelse om min Stilling til Lønningelovene har jeg i Udvalget, ihvorvel jeg havde Betænkelighed ved at gaae ind paa disse to Lovforslag, dog fundet det rigtigst at gjøre det, da det ene af Forslagene dog vil medføre en Besparelse af henved 8,000 Rd. Det forekommer mig, at, naar vi, som det ærede Medlem for Roeskilde (A. Sæge) bemærkede, ere blevne siddende sammen for at see at bringe nogle flere Lovudkast tilende, og der saa foreligger en Lønningelov, hvorved dog det Resultat at faae Beparelser indførte, efterhaanden kan opnaaes, saa vilde man gjøre sig skyldig i en Selvmodsigelse, ved efterat have gjort dette Forsøg, saa at opgive det igjen ligeoverfor en saadan Lov, der dog virkelig medfører Beparelse. Jeg har forevrigt opfattet Sagens Gang i Udvalget, aldeles som den ærede Ordfører, og skulde ellers ogsaa have stillet mig anderledes, ganske følgende hans Fodspor, ihvorvel jeg kunde have ønsket, at ogsaa han kunde være gaaet med mig, hvad han dog ikke vilde i Udvalget, og jeg skulde have rettet mig efter ham, fordi det forekom mig, at det var bedst, at der var Samstemning om disse to Love. Nu har der her reist sig en Debat, men desuagtet vilde jeg dog finde det urigtigt at opgive den virkelige Beparelse, der kan opnaaes gennem begge de Lovforslag, der her foreligger, og jeg skal derfor fastholde mit tidligere Standpunkt og stemme for disse to Love.

**Tauber:** Jeg skal ikke forlænge denne Discussion om, hvad der er foregaaet i Udvalget, idet jeg kun ligeoverfor den ærede Ordfører skal bemærke, at den Maade, hvorpaa Forhandlingerne derom sluttede i Udvalget, kan have givet ham Grund til at opfatte Sagen, som han har, skjøndt jeg paa den anden Side maa fastholde for mit og de Medlemmers Bedkommende, som staae paa samme Side som jeg, at vi have haft gyldig Grund til at opfatte Sagen paa den Maade, som vi have gjort det. Jeg tør maaffee i Henhold til, hvad jeg første Gang udtalte, minde om, at Lønningeloven ganske vist medfører Beparelse,